

RESSÒ DE LA PARAULA

Advent en una societat avorrida

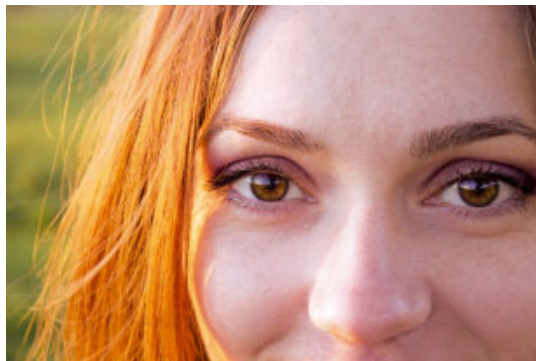

La celebració de l'Advent aterra en una societat, no sols decebuda i indignada, sinó també avorrida.

Realment vivim en una societat avorrida? Molts dirien que no. I en certa manera tindrien raó. Avui disposem en el primer món d'un munt de possibilitats de diversió i gaudi. Hi ha ciutats, i podem dir que països sencers, que en viuen. A més, són múltiples les manifestacions festives, tradicionals, de nova creació i importades, que esglaonen el cycle anual de la nostra vida social. El temps lliure, els caps de setmana o les vacances, es destinen a la «diversió», en el sentit etimològic de la paraula, és a dir, a realitzar quelcom diferent de l'habitual i que a més sigui lúdicament satisfactori. En definitiva, el consum de diversió s'ha disparat a través del turisme i en general en el que anomenem sector serveis.

En quin sentit afirmem que la nostra societat està avorrida? Certament hi ha moltíssimes possibilitats de diversió, però la tristesa profunda roman. De fet, entre nosaltres el consum de diversions és compulsiu. Es canvia fàcilment de forma de divertir-se, esgotant-les fins al cansament. Per això, el secret consisteix a oferir constantment noves formes de diversió (cosa de què s'aprofita el mercat de l'oci). Potser les diversions solament són evasions, maneres de compensar la duresa de la vida.

No podem dir que això sigui dolent, perquè així funciona la nostra psicologia humana. Però si par-

lem d'avorriment real, més enllà del riure o del passar-s'ho bé en moments específics, és perquè coneixem i desitgem una alegria real i profunda, que proporcioni un to vital esperançat, serè i permanent.

Combatre l'avorriment cercant nous i més nombrosos estímuls és un camí errat. L'avorriment es venç amb una mirada en profunditat sobre les persones i les coses que tenim davant cada dia. La novetat que ens treu del tedi i de la tristesa consisteix en el descobriment del misteri amagat en cada cosa, cada esdeveniment i en cada ésser humà amb qui ens creuem quotidianament. Un gran teòleg i filòsof de tradició reformada, Paul Tillich, afirmava que la fe no és cap altra cosa que la mirada en profunditat de la vida. És a dir, el descobriment de la veritat, la bondat i la bellesa divina que batega en tot el que existeix.

És a dir, que la vertadera «diversió» és en els ulls, sempre que els ulls sàpiguen mirar. Recordem aquelles paraules de Jesús retraient als seus paisans tenir ulls per a distingir el llenguatge de les plantes, quan anuncien la primavera, o del temps atmosfèric, quan fa presagiar una tempesta, i no tenir ulls per a adonar-se de la presència del Regne de Déu enmig seu.

Si l'Advent ens fa recuperar les ganes de viure, és perquè ens canvia la mirada.

—És temps de mirar i alçar el cap (*Lc 21,28*), de despertar-nos, obrir els ulls, espavilar-se i viure avançant vers la plena llum del dia (*Rm 13,11-12*).

—És temps d'alegria inesgotable per la proximitat del Senyor (*Fil 4,4*), pel seu perdó (*So 3,14*) i per la fecunditat del poble fidel (*Is 54,1*).

—És temps de contemplar la gran novetat, l'univers i la humanitat nova (*Ap 21,1*).

Per tant, la superació de l'avorriment i del tedi de la vida és fàcil i barata. Més ben dit, és gratis. Perquè el misteri s'ofereix en allò quotidià, on ell es vol fer accessible en forma de presència i promesa. És la sorpresa de retrobar, un any més, l'Amor i «la Veritat sempre antiga i sempre nova» (sant Agustí).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Van plantar una olivera

Fa unes setmanes, a Barcelona, es reuniren 250 alumnes de quart d'ESO i de primer de batxillerat de 15 escoles, públiques i concertades, de procedència molt diversa, per portar a terme el programa educatiu anomenat *Schools Ciutadania*, promogut inicialment pel papa Francesc, quan era arquebisbe de Buenos Aires i que s'ha anat estenent per diverses ciutats del món. El programa pretén la formació d'estudiants des del coneixement de la realitat propera mitjançant un procés que fomenta la participació, el compromís personal i social i afavoreix la presentació de propostes sobre possibles solucions. En una primera trobada, els participants van seleccionar quins eren els problemes que els preocupaven i que voldrien ajudar a resoldre. Escollides les propostes i sotmeses a votació entre ells, foren escollits com a temes a tractar: l'edu-

cació (la problemàtica existent en el sistema educatiu) i els estereotips socials (discriminació, *bullying*, racisme, homofòbia...).

Durant la setmana de treball, agrupats en dues comissions, els joves van abordar els temes mitjançant entrevistes a especialistes, enquestes al carrer, debats en grups i un mural cooperatiu. S'elaborà un diagnòstic, es formularen uns compromisos personals i es concretaren unes propostes per millorar els temes estudiats, que es van presentar a les autoritats el darrer dia. En el decurs de la setmana, no hi van faltar espais de comunicació relacionats amb la música, la dansa i la pintura. Es constata en el document final: «Els participants en aquest projecte ens hem pogut relacionar entre nosaltres i conèixer diferents opinions sobre diversos temes. En els debats hem pogut veure les coses des d'un altre punt

de vista [...]. Ens sentim afortunats d'haver viscut aquest gran projecte amb gent d'altres instituts i escoles». Destaca la voluntat de coneixement, la capacitat de mirar i admirar l'altre, de contemplar, de considerar els seus punts de vista, de posar-se a la seva pell.

Una bona oportunitat per afavorir la cultura del trobament de joves alumnes de l'escola pública i d'escoles concertades, ciutadans d'un demà comú, per promoure la integració i la pau, fomentar la participació i el compromís ciutadà, generant transformació personal i de l'entorn. «No sabeu que una mica de llevat fa pujar tota la pasta» (*1Co 5,6*).

La trobada es va cloure plantant una olivera, signe de pau, i també, en aquest cas, signe d'esperança.

Enric Puig Jofra. SJ

ECO DE LA PALABRA

Adviento en una sociedad aburrida

La celebració del Adviento aterrizava en una societat, no sólo decepcionada e indignada, sino també aburrida.

¿Realmente vivimos en una sociedad aburrida? Muchos dirían que no. Y en cierto modo tendrían razón. Hoy disponemos en el primer mundo de una multitud de posibilidades de diversión y disfrute. Hay ciudades, y puede decirse que países enteros, que viven de ello. Además, son múltiples las manifestaciones festivas, tradicionales, de nueva creación e importadas, que jalonan el ciclo anual de nuestra vida social. El tiempo libre, los fines de semana o las vacaciones, se destinan a la «diversión», en el sentido etimológico de la palabra, es decir, a realizar algo diferente de lo habitual y que además sea lúdicamente satisfactorio. En definitiva, el consumo de diversión se ha disparado de la mano del turismo y en general en el llamado sector servicios...

¿En qué sentido afirmamos que nuestra sociedad está aburrida? Ciertamente hay muchísimas posibilidades de diversión, pero la tristeza profunda permanece. De hecho, entre nosotros el consumo de diversiones es compulsivo. Se cambia fácilmente de forma de divertirse, agotando cada una hasta el cansancio. Por eso, el secreto está en ofrecer constantemente nuevas formas de diversión (de lo que se aprovecha bien el mercado del ocio). Quizá las diversiones sólo sean evasiones, maneras de compensar la dureza de la vida.

No podemos decir que esto sea malo, pues así funciona nuestra psicología humana. Pero si hablamos de aburrimiento real, más allá de la risa o del pasarlo bien en momentos específicos, es porque conocemos y deseamos una alegría real y profunda, que proporcione un tono vital esperanzado, sereno y permanente.

Combatir el aburrimiento buscando nuevos y más numerosos estímulos es un camino errado. El aburrimiento se vence con una mirada en profundidad sobre las personas y las cosas que tenemos delante cada día. La novedad que nos saca del tedio y de la tristeza consiste en el descubrimiento del misterio escondido en cada cosa, cada acontecimiento y en cada ser humano con quien nos cruzamos cotidianamente. Un gran teólogo y filósofo de tradición reformada, Paul Tillich, afirmaba que la fe no es otra cosa que la mirada en profundidad de la vida. Es decir, el descubrimiento de la verdad, la bondad y la belleza divina que palpita en todo cuanto existe.

O sea, que la verdadera «diversión» está en los ojos, siempre que los ojos sepan mirar. Recordemos aquellas palabras de Jesús reprochando a sus paisanos tener ojos para distinguir el lenguaje de las plantas, cuando anuncian la primavera, o del tiempo atmosférico, cuando hace presagiar una tormenta, y sin embargo no tener ojos para darse cuenta de la presencia del Reino de Dios en medio de ellos.

Si el Adviento nos hace recuperar las ganas de vivir, es porque nos cambia la mirada.

—Es tiempo de mirar y levantar la cabeza (*Lc 21,28*), de despertar, abrir los ojos, espabilarse y vivir avanzando hacia la plena luz del día (*Rm 13,11-12*).

—Es tiempo de alegría inagotable por la cercanía del Señor (*Fil 4,4*), por su perdón (*Sof 3,14*) y por la fecundidad del pueblo fiel (*Is 54,1*).

—Es tiempo de contemplar la gran novedad, el universo y la humanidad nueva (*Ap 21,1*).

Por tanto, la superación del aburrimiento y del tedio de la vida es fácil y barata. Mejor dicho, es gratis. Porque el misterio se ofrece en lo cotidiano, donde él quiere hacerse accesible en forma de presencia y promesa. Es la sorpresa de reencontrar, un año más, el Amor y «la Verdad siempre antigua y siempre nueva» (san Agustín).

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Ingrés al catecumenat

El diumenge de Crist Rei, 20 de novembre, va tenir lloc a la Casa de l'Església el ritu de l'ingrés al catecumenat per a tres catecúmens de les parròquies de Sant Andreu, de Sant Andreu de la Barca, i de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat. En primer lloc, van rebre una catequesi sobre la fe, amb la referència i l'exemple d'Abraham i, després, a la capella de la Casa, es va celebrar el ritu d'ingrés, amb l'acompanyament dels padrins, amics i familiars, i els respectius rectors. D'aquesta manera inicien un itinerari de fe que els portarà a rebre els sagraments del baptisme, confirmació i eucaristia

en el temps de Pasqua. Com a record i instrument per caminar en la fe els catecúmens van rebre el llibre del Nou Testament.

Amb les esposes dels diaques

El bisbe Agustí es va reunir amb les esposes dels diaques, el passat 18 de novembre al vespre, amb la presència del delegat per al diaconat, Josep Maria Gómez del Perugia. La trobada, que es va iniciar amb la pregària de Vespres a la capella de la Casa de l'Església, va permetre de reflexionar junts i compartir experiències al voltant de la comunió eclesial, viscuda per les esposes al cos-

tat dels diaques i en funció del servei pastoral. El bisbe Agustí va plantejar un parell de qüestions per suscitar el diàleg: És difícil acompanyar el meu marit en la vida de pregària? És fàcil acompanyar els diaques en la tasca pastoral? L'intercanvi de parers i de vivències va ser molt enriquidor, constatant els reptes i les satisfaccions del servei del diaconat, des de l'aportació de les seves esposes.

Recés de seminaristes a Tiana

Cada mes, els seminaristes del Seminari Conciliar, que acull els de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu, realitza un dia de recés. Al desembre, amb l'accent de l'Advent, tindrà lloc el proper dimarts dia 6, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana i serà predicat per l'arquebisbe emèrit de Barcelona, cardenal Lluís Martínez Sistach.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Donar menjar a qui té fam. Donar beguda a qui té set

La pobresa en abstracte no ens interpel·la, ens fa pensar, ens fa queixar-nos; però quan veiem la pobresa en la carn d'un home, d'una dona, d'un nen, això sí que ens interpel·la!

En la Bíblia, un salm diu que Déu és el qui «alimenta tots els vivents» (136,25). L'experiència de la fam és dura. Bé prou que ho sap el qui ha viscut períodes de guerra o de fam.

Són sempre actuals les paraules de l'apòstol Jaume: «De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o

una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: "Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos", però no els dona allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta» (2,14-17) perquè no és capaç de fer obres, de fer caritat, d'estimar.

Sempre hi ha algú que té gana i set i que em necessita. No ho puc delegar en ningú. Aquest pobre em necessita, necessita el meu ajut, la meua paraula, el

meu compromís. Tots hi estem involucrats.

El papa Benet XVI, a l'encíclica *Caritas in veritate*, afirma: «Donar menjar als qui tenen fam és un imperatiu ètic per a l'Església universal. [...] El dret als aliments, així com el dret a l'aigua, té un paper important per aconseguir els altres drets. [...] Per tant cal que maduri una consciència solidària que conservi l'alimentació i l'accés a l'aigua com a drets universals de tots els éssers humans, sense distincions ni discriminacions» (n. 27).

(Dimecres, 19 d'octubre de 2016.)

III Jornada oberta «Tocs i Campanes»

L'associació «Tocs i Campanes», que agrupa els campaners i els estudiosos de les campanes i els campaners de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, convoca la seva

tercera jornada de portes obertes, a Vilafranca del Penedès, el proper 17 de desembre. Aquesta edició s'emmarca en els actes del centenari de la mort del bisbe Josep Torras. S'iniciarà amb la visita al campanar de la Basílica parroquial de Santa Maria, i a la cripta on hi ha l'altar de sant Fèlix, patró de la ciutat, i el conjunt escultòric del *Sepeli de Jesús*, fet per Josep Llimona i donat pel bisbe Torras i Bages.

L'acte principal del matí consistirà en la conferència-presentació del llibre *Josep Torras i Bages i el Penedès*, que conté una selecció de l'epistolari del Bisbe, realitzada per l'autor, Mn. Josep Puig i Font. Després de dinar seguirà la conferència de Blai Ciurana i Abellí, amb el títol «Les campanes: història i paisatge sonor quotidià».

Per acabar, l'associació «Tocs i Campanes» atorgarà un reconeixement a un campaner de la diòcesi, distingit per la seva tasca fidel, abnegada i eficaç.

Els interessats a participar-hi han de contactar amb l'Associació, (abans del 15 de desembre): Parròquia de Sant Climent (c/ Església, 20, 08849 Sant Climent de Llobregat), tel. 687 948 047, santcliment645@bisbat-santfeliu.cat

Concert solidari contra la pobresa infantil

La catedral de Sant Feliu de Llobregat rebrà, dissabte 17 de desembre a les 18.30 h, el 22è concert d'aquest cicle en benefici de Càritas, de la mà de l'Orquestra Amics Unesco Barcelona dirigida per Gonçal Comellas que interpretaran el *Messies* de G.F. Händel, amb la soprano Maria Mateu, la contralt Marisa Roca, el tenor Beñat Eguiarte i el baix Pau Bordas.

Pregària-concert per les vocacions

En el marc de la Cadena de Pregària per les Vocacions de les diòcesis de la Tarraconense,

una de les iniciatives que s'ha realitzat a la nostra és la pregària-concert a la Parròquia de Sant Pere d'Abrera el passat 19 de novembre, coincidint precisament amb un dels dies assignats al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Va resultar molt reeixida, sigui per l'afluència d'assistents, amb 4 sacerdots, 3 seminaristes, famílies, joves i nens que omplien el temple, com pel testimoni del seminarista Samuel Gutiérrez i pel clima de pregària —amb l'adoració al Santíssim— potenciat amb la música.

Recés d'Advent per a la Vida Consagrada

Com a pòrtic a l'Advent, dissabte 19 de novembre, a la Casa de l'Església, va tenir lloc aquest recés per a religiosos i religioses, amb la presència d'una cinquantena de persones a la Casa de l'Església. L'abadessa emèrita del Monestir

de Sant Benet, Gna. Montserrat Viñas, va oferir un punt de reflexió per a cada diumenge d'aquest temps litúrgic, resseguint el sí a la voluntat de Déu, com la Verge, l'actitud vigilant, la figura de Maria com a peregrina en la fe, l'actitud d'obertura i aco-

llida a tothom. Per acabar la matinal de recés, es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pel delegat per a la Vida Consagrada, Josep Maria Henríquez, i es va cloure amb un dinar de germanor.

AGENDA

► **Diumenge d'Advent.** El proper diumenge, 11 de novembre, és el 3r d'Advent. A les 19 h, Eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

► **Concert de Gospel Benèfic.** A càrrec del grup «Gospel Link Singers» de Sant Joan Despí. Tindrà lloc el diumenge 11 de desembre, a les 13 h, a la parròquia de Sant Miquel (després de la missa).

Entrada gratuïta, es recolliran donatius voluntaris. Els beneficis es destinaran a la Fundació Vicente Ferrer.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26]. Sant Dalmau o Dalmat (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. vi), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.

6. ■ Dimarts [Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14]. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.

7. □ Dimecres [Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30]. St. Ambrós o

Ambrosi (†397), bisbe de Milà i dr. de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; sta. Fara, abadessa.

8. □ Dijous [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. La Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. ii aC).

9. ■ Divendres [Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19]. Sant Didac Cuauhtlatatzin, santa Leocàdia (Llogaia o Locaia), vg. i mr.; sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Valèria, vg. i mr.

10. ■ Dissabte [Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Lc 17,10-13]. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, verge i màrtir (s. iii); Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, verge i màrtir; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i màrtir.

11. ■ Diumenge vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [Is 35,1-6a.10 / Sl 145 / Jm 5,7-10 / Mt 11,2-11]. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.

Diuenge II d'Advent

COMENTARI

Donem els fruits que demana la conversió

L'oracle messiànic d'Is 11 diu que *un rebrot naixerà de la soca de Jessé*: la menció del pare del rei David evoca els orígens humils de la dinastia davídica.

La Història de Salvació mostra preferència divina pels més pobres i petits: l'ofrena d'Abel davant la de Caïn, Jacob davant Esaú, David sobre els seus germans.

El Messies acomplirà la seva missió amb el poder de *l'Esperit del Senyor* descrit amb set expressions (símbol jueu de plenitud) que simbolitzen la innombrable sèrie de dons i gràcies que ens vénen d'Eil.

El Messies, amb la plenitud de l'Esperit, *sentenciarà amb raó a favor dels pobres, s'armarà de justícia, se cenyirà de lleialtat*. Així la pau assolirà fites insospitades: *el llop conviurà amb l'anyell... Ningú no serà dolent*.

Sant Pau, recordant que *tot el que diuen les Escripures és per a instruir-nos* perquè ens ajudin a mantenir la nostra esperança, exhorta els dos grups de la Comunitat de Roma —els forts i els febles en la fe—: *Accepteu-vos els uns als altres com Crist us ha acceptat*. Si la pau messiànica implica que *el llop conviurà amb l'anyell*, els membres de la Comunitat eclesial no ens hem d'acollir tots amb amor, tal com Crist ens ha acollit?

Convertiu-vos que el Regne del cel és a prop: és la crida de Joan el Baptista, de Jesús (Mt 4,17) i de l'Advent. *Convertir-se és preparar el camí al Senyor* que vol omplir-nos més de la seva gràcia salvadora.

Però cal *alçar les fondalades* de les injustícies i *abaixar les muntanyes* de l'egoisme. Per segons quins camins de vida no ens hi trobarem amb Déu, Pare de Jesucrist.

Demostreu amb fets que us voleu convertir! No visqueu refiats pensant que ja sóc cristià, vaig a Missa i prego, tothom sap que sóc seguidor de Jesucrist.
L'arbre que no dóna bons fruits és tallat i llençat al foc.

Vam ser batejats amb l'Esperit Sant i amb foc per Aquell que és tan poderós que el Baptista no es considerà digne ni d'aguantar-li el calçat. Cal que es noti!

Imitem Maria Immaculada: el «sí» donat a Déu quan l'Anunciació el ratificà constantment a la seva vida.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 11,1-10)

Aquell dia, la soca de Jessé tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de reverència del Senyor, i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'ósca i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meva muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jessé que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

► Salm responsorial (71)

R. *Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 15,4-9)

Germans, tot el que diuen les Escripures és per instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè, ben avinguts de cor i de llavis, gloriifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor. Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 3,1-12)

Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» És d'ell, que deia el profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí".» Joan duia una capa de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la dextra ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dóna bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 11,1-10)

Aquel día, brotará un renuevo del tronco de Jessé, y de su raíz florecerá un vástago. Sobre él se posará el espíritu del Señor: espíritu de prudencia y sabiduría, espíritu de consejo y valentía, espíritu de ciencia y temor del Señor. Le inspirará el temor del Señor. No juzgará por apariencias ni sentenciará sólo de oídas; juzgará a los pobres con justicias, con rectitud a los desamparados. Herirá al violento con la vara de su boca, y al malvado con el aliento de sus labios. La justicia será cinturón de sus lomos, y la lealtad, cinturón de sus caderas.

Habitará el lobo con el cordero la pantera se tumbará con el cabrito, el novillo y el león pacerán juntos: un muchacho pequeño los pastoreará. La vaca pastará con el oso, sus crías se tumbarán juntas; el león comerá paja con el buey. El niño jugará con la hura del áspid, la criatura meterá la mano en el escondrijo de la serpiente. No harán daño ni estrago por todo mi monte santo: porque está lleno el país de la ciencia del Señor, como las aguas colman el mar.

Aquel día, la raíz de Jessé se eruirá como enseña de los pueblos: la buscarán los gentiles, y será gloriosa su morada.

► Salmo responsorial (71)

R. *Que en sus días florezca la justicia, y la paz abunde eternamente.*

► Lectura de la carta de san Pablo a los Romanos (Rm 15,4-9)

Hermanos: Todas las antiguas Escrituras se escribieron para enseñanza nuestra, de modo que entre nuestra paciencia y el consuelo que dan las Escrituras mantengamos la esperanza. Que Dios, fuente de toda paciencia y consuelo, os conceda estar de acuerdo entre vosotros, según Jesucristo, para que unánimes, a una voz, alabéis al Dios y Padre de nuestro Señor Jesucristo. En una palabra, acogeos mutuamente, como Cristo os acogió para gloria de Dios. Quiero decir con esto que Cristo se hizo servidor de los judíos para probar la fidelidad de Dios, cumpliendo las promesas hechas a los patriarcas; y, por otra parte, acoge a los gentiles para que alaben a Dios por su misericordia. Así dice la Escritura: «Te alabaré en medio de los gentiles y cantaré a tu nombre.»

► Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 3,1-12)

Por aquel tiempo, Juan Bautista se presentó en el desierto de Judea, predicando: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos.» Éste es el que anunció el profeta Isaías diciendo: «Una voz grita en el desierto: "Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos".» Juan llevaba un vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura, y se alimentaba de saltamontes y miel silvestre. Y acudía a él toda la gente de Jerusalén, de Judea y del valle del Jordán; confesaban sus pecados y él los bautizaba en el Jordán.

Al ver que muchos fariseos y saduceos venían a que los bautizara, les dijo: «¿Camada de víboras!, ¿quién os ha enseñado a escapar del castigo inminente? Dad el fruto que pide la conversión. Y no os hagáis ilusiones, pensando: "Abrahán es nuestro padre", pues os digo que Dios es capaz de sacar hijos de Abrahán de estas piedras. Ya toda el hacha la base de los árboles, y el árbol que no da buen fruto será talado y echado al fuego. Yo os bautizo con agua para que os convirtáis; pero el que viene detrás de mí puede más que yo, y no merezco ni llevarle las sandalias. Él os bautizará con espíritu Santo y fuego. Él tiene el bieldo en la mano: aventará su parva, reunirá su trigo en el granero y quemará la paja en una hoguera que no se apaga.»